

Elnök urak, kedves vendégeink, tisztelt Székely Nemzeti Tanács!

Házigazdaként, a Marosszéki Székely Tanács elnöki minőségemben az a tisztem, hogy megnyissam az SZNT mai munkálatait. Megtiszteltetés a Kultúrpalota színpadáról szólni önökhöz. Önökhöz, akik a leendő székelyföldi parlament képét elővetítve foglalnak itt helyet és azon szent meggyőződésüknek adnak ezzel tanúbizonyságot, hogy Székelyföld létezik, Székelyföld autonómiája pedig, olyan cél, ami megvalósítható.

Külön jelentőséggel bír az a tény is, hogy éppen a hajdani Székely fővárosban tartjuk mai ülésünket, jelezve ezzel azt is, hogy Marosvásárhely és Marosszék Székelyföld része.

„Vásárhelynek lelke van, s ez a lélek sugárzik”...írta egykoron Márai Sándor. Azóta viszont sok víz lefolyt a Maroson, ahogy itt mifelénk Marosszéken fogalmazznak, amikor a változásról szólunk. Az idő sajnos nem nekünk kedvezett.

A nemzeti összetartozás napján engedjék meg, hogy kissé emelkedettebb hangulatban, jelképeink segítségével érzékeltessem **e szembetűnő** változást.

Trianon után Marosvásárhely főteréről sorra tűntek el a Bodor-kút, a Petőfi-emlékoszlop, a Kossuth-szobor, valamint a Bem-szobor. Helyettük emeltek két katedrális, a görög katolikust és a görögkeletit, ezt még a két világháború között, aztán a kommunista diktatúra idején megjelent az Ismeretlen katona, a Balcescu-büsztt majd Avram Iancu lovasszobra, később a Latinitás emlékműve, illetve Emil Dandea-szobra. Tévedés ne essék, nem akarom senki érzékenységét sérteni, csakhogy mindezzel párhuzamosan, mint említettem, eltűntek a Magyar jelképek. A nyolcvankilences változások aztán meghozták ugyan a négyévenkénti urnához szólítás lehetőségét, és egyben megnyitják az utat Petőfi, Bernády, Borsos Tamás, II. Rákóczi Ferenc előtt is – igaz egytől - egyig különböző választási kampányokhoz köthetően ütik fel fejüket, - ami még a kisebbik baj lenne. Sokkal inkább szembetűnő, hogy a felsoroltak közül a román nacionalisták ellenállása miatt egyik sem kapott bebocsátást a főtérre, pedig volt polgármesterünk és többségi tanácsunk is, nem is rövid ideig!

A történetek jelzésértékűek, azt üzenik a város folyamatosan fogyatkozó magyarságának, hogy akárcsak emlékművei, legfennebb csak megtűrt lehet ősei városában, az egykori Székelyvásárhelyen.

Ezért tartom a Marosszéki Székely Tanács legnagyobb kihívásának a székely-magyar öntudat erősítését Marosszéken és Marosvásárhelyen egyaránt.

Az 1968-as közigazgatási reformot követően olyan megye része lett Marosszék, ahol immár testvéreink az állampolgárságban - képezik a többséget, ezzel pedig a megyeszékhely etnikai arányainak megváltoztatása előtt is megnyílt az út. Akkor még 70%-a magyar a városnak, rendszerváltáskor még mindig enyhe magyar többséget regisztráltunk, de a folyamat nem állt meg. Ma már alig éri el a 40%-ot a székely-magyarok aránya. Vig yázni kell hát minden magyarra!

Ebben megerősít minket az a történelmi igazságtétel is, amit az állampolgársági törvény jelent, és az, hogy mi székelyföldiek, őseink jussán, végre magunkat ismét Magyar állampolgárnak tudhatjuk. Felemelő érzés. A Kárpát-medence magyarsága ma egységesebb és összetartóbb is ezáltal – mondhatjuk bátran a Nemzeti összetartozás napján. Az összetartozás érzése pedig, mindenképpen megerősít. Így lehet erőnk arra, hogy legyőzzük a kishitúséget, a félelmet, a megaláztatást és büszkén nézzünk egymás szemébe, reménységgel tekintsünk gyerekeink és unokáink jövője elé. Megmaradásunk egyetlen záloga az önrendelkezés. Tudjuk miféle önrendelkezést akarunk. És jó lenne ha vezetőink is tudomásul vennék mindezt, nem pedig a megalkuvás és a „merjünk kicsik lenni” logika mentén azzal kérkedni, hogy attól vagyunk magyarok, hogy nap mint nap arcúlcsapnak ezért, és azt sem vállaljuk, hogy egy brüsszeli lobbiroda megnyitóján megjelenjünk.

Kinek jó magyarnak lenni ilyen körülmények között? – tehetjük fel a kérdést.

Mi tudjuk, hogy Székelyföld ilyen körülmények közt nem az, ami lehetne, és nem olyan, amilyen lehetne.

Nekünk most az a dolgunk, hogy tisztán lássuk, és mindenkinek elmondjuk, milyen lesz az a Székelyföld, amelynek zászlaja ma kint leng a Kultúrpalota homlokzatán. Elmondjuk román barátainknak is, hogy az autonómia nem az ördögtől való. Elmondjuk, hogy Bolzano, annak a Dél Tirolnak a fővárosa, amire mi oly gyakran hivatkozunk, olasz többségű város. Lehet tehát az autonóm Székelyföld fővárosa Marosvásárhely.

De mielőtt honfitársainkat meggyőznénk, a magunk sorait kell rendezni, hiszen győzni csak az erősek szoktak, de legfőképp azok, akik hittel és összetartással állnak ki a célokért. A cél pedig, nem lehet öncél, nem a vezetők kiszolgálása és a hatalom átmentése a cél, hanem mindannyiunk boldogulása. Mindannyiunk, azt jelenti, hogy nincs kicsi és nincs nagy, nincs gyenge és nincs erős, de van erkölcsi tartás és kölcsönös felelősségérzet.

Ehhez a felelősségérzethez kívánok kellő bölcsességet mindannyiunknak és kívánom, hogy ezen felelősségérzet hassa át mai munkálatainkat is.

Marosvásárhely, 2011. június 3.